

ЗА МАЛУ СРПЧАД ТВОЈУ МОЛИ СЕ, СВЕТИ ОЧЕ САВО

Свети оче Саво, покај све залутале Србе! Свети оче Саво, безбожне Србе врати на пут вере твоје! Ти, овладај и завладај њиховом душом; у њиховој души је хаос, у њиховој души је неред, у њиховој души је рат страстни, страстни, страстни – сласти, сласти, сласти. То је живот за њих: јасла, јасла, јасла, а човек није створен за јасла. Човек је створен за Вечни живот, Свети Оче Саво – погледај, помози и опрости, опрости и помози.

Сви лутамо, сви залутали, само ти са свима Српским светитељима моли се Господу Чудесном да Србе избави из свакога мрака, да их разбуди за светосавске врлине, за светосавски живот, да свака српска душа сматра еванђељске врлине за свој Устав, за свој вечни закон, да живи по њима.

Срби, Свети оче Саво, напустише свој пост, своју молитву. А ко и пости, он пости недељицу и све друго одбаци. А ти, ти царски сине, провео си не само у Светој Гори у страшноме и тешкоме посту, но целога живота боловао си никад не доједајући се, увек полугладан, и ка си био, као царски брат, архиепископ Српске цркве. Ти, ти нас Србе уразуми да је пост заиста спасоносно средство – молитва и пост, то су једина еванђелска средства којим човек може да очисти себе, очисти себе од сваке нечистоте, од сваке нечисте помисли, речи и дела, и од свих нечистих ђавола који се скривају у човеку. (...)

Свети оче Саво, опрости помози; не пре-стај молити се за малу Српчад твоју, и нама старима опрости свет тешке и страшне грехе; опамети нас, уразуми нас, врати нас на пут светосавски, да тобом и кроз твоје дивне помоћнике светитеље сви идемо ка чудесном Господу, Творцу неба и земље, и уђемо у Његово Царство, да тамо у Небеској Србији славим Њега, једног истинитог Бога у свима световима.

Амин!

(1969)

СРБИ

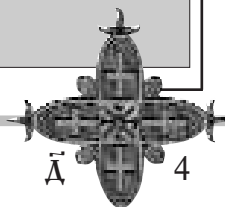
Гледамо ли буђење бића којима не руководе годишња доба већ космичка сила?

Нема сумње да је на духовном простору Српске православне цркве дошло до раздвајања елите од Заједнице, и да се оне налазе у положају у ком беху дахије и устаници

Процес обједињавања Заједнице око једне идеје (Српске православне цркве) решио је судбину српске елите оценом која је уклесана у балканску тишину: нису достојни.

Већање је било дуго а одлука неопозива.

Чини се да је то могуће након вишедеценијских борби и терета које ниједан европски народ, сем јеврејског и руског, не би могао да изнесе.

ИМАЈУ РЕШЕЊЕ

Први дани јануара 2020. најавили су велике догађаје на Балкану и читавом свету.

Недељама широм Црне Горе, упорно и без повике, верници СПЦ траже право да и даље исповедају Христову веру у храмовима који су њихови од када за себе знају.

Питамо се каква је природа овог неочекиваног догађаја?

Да ли је гласник нових времена и постмодерни почетак буне на дахије? Или је завршни акорд решавања омиљеног питања Револуције – црногорског?

А можда је само пролазна појава?

Пратећи симболе крупних политичких догађаја, ратова, буна, понекад можемо сазнати више него пуким збрајањем чињеница.

Распад СФРЈ и Варшавског пакта, сећамо се, био је први знак нестанка биполаризма. Читав је евроатлантски свет на крају трансформације СССР-а видео униполарни поредак без Русије и Кине. Изгледало је да ће Балкан у том свету бити без Срба и Србије.

У самој Србији од 1980-2000. текла је расправа комуниста и националиста а победу су однели либерали настали дугом и вештом конверзијом комуниста.

Пре двадесет година подозревало се да Србија неће постојати за три деценије. На то је указивала и богата симболика.

На пример, предаја Косова НАТО пакту потписана је у Куманову у кафани „Европа“, јуна 1999. Зачудо не у шатору америчке војске испод споменика Зебрњак.

Паљење здања народне скупштине 2000. и храма СПЦ на Косову и Метохији 2004. те одвођење С. Милошевића у Хаг на Видовдан 2001. изнова су потврђивали схватање да Балкану није потребан политички живот, посебно не духовно окупљање. Осим Заједнице (Србија савременика), ниједна локална елита (Загреб, Скопље, Подгорица, Сарајево, Софија) у томе није видела опасност.

Напротив, видела је прилику да се дочепач нечег што јој не припада, полетно се прикључивши рату против Србије.

Али, ни после 2000. Заједница се није предавала.

Ратовала је на два фронта: против елите Југословенске револуције и против Империје која је желела умањење Србије.

Изгледало је да је Заједница оба рата већ изгубила. Међутим, две године после Минхенске конференције (2007) и након почетка финансијске кризе, јавност је добила поруку. Заједница се појавила на сахрани Патријарха Павла као тиха колона протегнута од Новог Београда до Раковице.

Овај догађај, по незапамћеном броју учесника, по размерама и испољеним осећањима био је знак да Заједница није одустала од ослобођења.

Испраћај Патријарха наговестио је повратак Заједнице која је ћутке поручила: ту сам, зар ме не видите?

Али, када и где ће се поново помолити није се могло наслутити.

Мада се, прећутно, сматрало да је црногорско питање решено 2006. удаљавањем Црне Горе од Србије, ових недеља гледамо зимско ницање људи из динарског крша.

Заједница се у Црној Гори појавила као устаник а не као пратилац.

Гледамо ли буђење бића којима не руководе годишња доба већ космичка сила?

Одвојимо ли се на час од балканског врења лако ћемо уочити крупне догађаје који проницљивом посматрачу откривају процесе у удаљеним деловима света, сродне балканским.

Јавно стрељање иранског генерала 2. јануара 2020. у Багдаду порука је упућена на много адреса. Једни су разумели поруку, а други и поруку и рукопис.

Тумачи су већ уочили да је Империја некоћ спретно прикривала снагу, а да данас не уме да затаји слабост.

Србија већ два столећа чита европска писма и куша снагу и слабост Империје.

Подсећања ради, за седам година (1999-2006) изгубила је три председника (Стамболић, Ђинђић, Милошевић).

Недавни догађаји на Блиском истоку и нестабилност влада широм света указују да су највеће силе осетно подигле улоге. Мораће још да их дижу, и то хитро и без великог прорачуна; процеси се убрзавају.

Но, вратимо се недавном црногорском догађају, можда најкрупнијем у нас у последњих неколико деценија.

који деценијама негује Револуција, јасно учавачмо да на простору бивше СФРЈ нису изграђене институције политичког живота о којима се маштало. И читав политички живот је замро.

Најпре је Заједница остала без владара (краља), потом јој је путем општег бирачког права суспендован суверенитет а она атомизована, прво у монархији а потом у републици. Напокон, Заједница се обрела у либералној деспотији којој више није била потребна чак ни имитација парламента.

Пред елитом Револуције искрсло је питање: како одржавати парламент без суверенитета и

Нема сумње: ова ће година бити прекретница на међународном плану. Али, све затегнутији односи великих сила, на ивици нуклеарног рата, трајаће док се не повуку границе интересних сфера и одреде администратори, те правила међусобног саобраћаја (нови економски поредак). Можда већ 2023-2025.

Чини се да све недоумице о његовој природи и значају сабира једноставно питање: шта је најважнији исход онтолошког устанка дигнутог да заштити биће?

Нема сумње да је на духовном простору СПЦ дошло до раздвајања елите од Заједнице, и да се оне налазе у положају у ком беху дахије и устаници.

Процес обједињавања Заједнице око једне идеје (СПЦ) решио је судбину српске елите оцем која је уклесана у балканску тишину: нису достојни. Већање је било дуго а одлука неопозива.

Зато духовним простором СПЦ одјекује ћутање јавних гласила.

У талогу сећања налазимо и артефакте узрујаности пред Осму седницу ЦК СКС (1987) и Жуту греду (1988). Тада су се медији држали као и данас, у длаку. Југословенска јавна гласила била су против људи као што су данас евроатлантска. Мада нико није знао да ће пасти Берлински зид, сви су осећали да долази талас промена. Као и сада.

Свака расправа о будућности Србије почиње питањем: како извести промене на парламентарним изборима ако постојећа елита Југословенске револуције већ 80 година сатире све групе изван њеног политичког, економског, културног, цивилизацијског светоназора?

Удубимо ли се у метеж политичког живота

странака? Одговор је нађен: уздицањем друштва спектакла, те је парламент постао домаћин целодневног а потом непрекидног јавног ријалитија.

Вазда се питамо: да ли је могуће изградити нови поредак са старом елитом? И док тражимо одговор навиру нова питања.

Да ли ће бити и како образована нова елита примерена обновљеној Србији у новом поретку света ако је изван семеништа Југословенске револуције празан простор?

Са питањем елите новог поретка суочавају се и Трампов покрет, Кремљ и европске континенталне елите. Ни они немају институте новог поретка као ни Србија.

Да ствари буду још замршеније, у идеолошком кругу Револуције данас више нема машиновођа локомотиве власти из епохе Броза. Сећање и искуство у владању представника либералне деспотије сеже најдаље до почетка власничке трансформације и распада СФРЈ. А управо Трампов покрет планира да дотуче либералну елиту у овој и наредној години. И то српски НВО корисници назире.

И зато се припремају да, као и до сада, промене значке и наставе по старом. У новом поретку.

Заједница је тражила и ишчекивала помоћ своје елите али ова ју је напустила, те је решено: на чело Заједнице стаће монаштво и

свештенство јер је дело Револуције – парламент либералне деспотије – лишен моћи и угледа. СПЦ нема куд, мора ради верног народа да учини оно што није урадила политичка елита: да нађе начин да распад државе окрене у обнову да се и сама са њом не би угасила.

Назиру се два плана који омогућавају раскид с претходним поретком.

Први је успостављање уставотворне Скупштине споразумом кључних чинилаца друштва (магнати, војска, полиција, Црква, утицајне социјалне групе). Овде СПЦ има улогу помагача. Међутим, за остварење овог плана потребно је да сви учесници договора имају исти циљ, приближне снаге и досег, што данас није случај. Други план је успостављање тела које би одговарало црквеном сабору које је одлучивало и пре *Косовске битке*, старије од сваког европског парламента. Улога црквеног сабора у постмодерно доба била би да изведе прелаз из старог поретка, који брани елита Југословенске револуције, у нови који се рађа. СПЦ би имала улогу вршиоца дужности одлазеће револуционарне елите. Постоје и друга решења, али она углавном нису наша.

СПЦ има довољно накупљеног искуства, духовног опита и моралног капитала да предложи делотворан план. Чини се да је то могуће након вишедеценијских борби и терета које ниједан европски народ, сем јеврејског и руског, не би могао да изнесе.

Свуда смо последњих деценија тражили српског Леониду: у парламенту, на улици, у кабинетима, на ратиштима, на игралиштима... На мах се чинило да је Заједница заборавила на слободу, будући да је пристала да се одрекне српског језика и писма.

Али ако се мало замислимо над порукама милиона људи незаинтересованих да узалудно извикују паролу и захтеве, могли бисмо запазити нешто нечувено. Да је Заједница, подешавајући своју одбрану спрам елите и Империје, одлучила да привремено престане да говори или да свој говор упрости и сведе на један знак. И он се, гле чуда, појавио у вејавици на Жабљаку у рукама крстоносца Исака.

И када је изгледало да је све изгубљено, застали смо изненађени, осврнули се око себе и угледали Проту који је све време био поред нас.

Срби имају решење.

ГОСПОДЕ, НИЈЕ НАМ ХЛАДНО

**Господе, није нам хладно
у доба мразно и гладно!**

**Зебу нам руке и лица,
но, ми смо ко јата птица
чије се гнијездо свија
код Светога Василија.**

**Не, Боже, хладно нам није.
Твоје нас огњиште грије.**

**Богородица, њежна Мати,
на пут нас пребрижна прати:
и старце, и дјецу, и оце...**

**Мотри конопе и зле коце,
чекају нас и броје.**

Господе, промрзло је...

**Рођени, због нас не зеби.
Наш вид је подигнут Теби
у доба сурово, гладно.**

Сити смо, није нам хладно!

Милица БАКРАЧ

